

Điểm Hẹn Cuối Năm

KIỆT TẤN

*Giăng giăng mưa bụi qua phòng tuyến
Quạnh vắng chiều sông lạnh bến Tề*

Quang Dũng

Nhiều tiếng nổ ầm ì vẳng lại từ xa. Tiếp theo những loạt phản pháo chấn động phát ra từ khu rừng trước mặt. Một đoàn xe nhà binh mở đèn từ phía Tân Cảng Sài Gòn rầm rộ tiến trên xa lộ Bình Dương, kéo lê theo sau những thùng sắt khổng lồ chứa đựng quân lương và đạn dược. Bánh xe ép trên mặt lộ truyền từng cơn chấn động đến chỗ Cúc đang ngồi trong quán nước cạnh xa lộ. Chiếc xe quân cảnh mở đường hụ còi, đèn đỏ lớn hai bên vè chớp tắt cuống quýt. Người lính ngồi trên xe nổ súng, đoàn xe dừng lại trước cuộn rào kẽm gai kéo chắn ngang con đường đất đỏ khá rộng dẫn vào rừng, hai người lính đứng sát hai bên rào gai. Gã quân cảnh bước xuống xe móc túi đưa lộ trình. Đoàn xe chậm chạp quẹo vào con đường đất đỏ, động cơ rầm rì. Cúc ngồi trong quán bên kia đường ngó qua. Cho tới lúc chiếc xe bọc hậu khuất sau đám bụi đỏ mặt mù. Trời xế trưa, nóng hực.

Chàng hẹn Cúc nơi đây, chiều cuối năm. Cắm trại một trăm phần trăm. Chàng nói chỉ có thể vọt ra gặp Cúc độ nửa giờ rồi quay trở về đơn vị. Về Sài Gòn như mọi bận, không được. Hôm trước Cúc đòi theo chàng tới chỗ đóng quân cho biết. Chàng ô-kê. Chàng phóng xe jeep ào ào trên xa

lộ Bình Dương. Cúc ngồi cạnh bên ở băng trước, ở băng sau là chú binh nhì Hiệp có ria mép đen, lưng đeo máy truyền tin, hai tay bầu lầy khẩu súng dựng đứng. Qua khỏi dốc cầu nhỏ có thành vuông bằng xi măng gỗ ghè và lính địa phương quân đứng gác độ trăm thước, chàng xẹt qua bên kia xa lộ rồi đậu lại trước quán này. Quán lá có hai chiếc dù rơm xòe lớn bên hông vườn. Chàng nói giải lao xong sẽ đưa Cúc đến đơn vị. Chàng đứng trước cửa quán kêu lớn Sáu Cụt! Một người đàn ông tóc dài bận áo chim cò bỏ ngoài chiếc quần rằn ri, chun đi dép Nhựa Bồn, cánh tay trái cụt tới cùi chỏ, chạy ra ngó chàng đưa tay mặt lên chào theo kiểu nhà binh: “Dạ, Thiếu Tá gọi em”. “ Cho nước uống coi!”

Chàng đưa Cúc tới ngồi dưới chiếc dù rơm có bóng mát. Hiệp ngồi trên xe chờ. Uống nước xong chàng biểu Cúc đón xe lam ba bánh về Sài Gòn. Cúc phản đối, nói là chàng đã hứa đưa nàng đến xem đơn vị. Chàng nói sự có mặt của đàn bà luôn luôn làm mất trật tự giữa chốn ba quân. Cúc cãi nằng nặc. Chàng hỏi có muốn chàng làm như hồi này không? Cúc đỏ mặt chịu phép.

Sáng nay Cúc thay chiếc áo dài trắng có vẽ bông cúc vàng dọc theo hông thân áo, điểm vài chiếc lá xanh non. Nàng nhờ đứa em trai chở Honda đưa nàng tới đây. Dọc đường xe dẫn xóc, chiếc kính cận của nàng rớt xuống mặt đường bị chiếc xe đồ phía sau trời tới cán bể nát. Tiêu tùng! Giờ ngó xa chỉ thấy mờ mờ. Nàng chỉ đeo kiếng khi đi xem xi nê hoặc chép cua trên băng đen. Đọc sách và làm bài không cần đeo kiếng. Nàng cần nhắc đứa em mình sao không tránh ổ gà. Nó nói bốn năm ồ tứ tung tránh làm sao cho kịp. Nó ngồi lại cho có bạn với nàng tới trưa rồi vọt về Sài Gòn cho kịp hẹn với bồ. Nàng ngồi lại một mình. Lo sợ vẫn vợ và buồn buồn trong bụng. Nàng đưa cho Sáu Cụt cuộn băng nhựa

nàng mang theo và nói hấn vắn lên cho nàng nghe cho bớt lẻ loi.

“Gác nhỏ nhiều lần nghe mơ ước riêng mình. Ước mơ lúc trong tay người thương. Sẽ chào mừng loài hoa trên vách trính thường, những hoa hồng thắm như tình mơ...” Từ ngoài xa lộ một bầy xe Honda độ năm sáu chiếc lạng tới lạng lui, cười la chỉ trở, ập vào sân quán rú rồ ầm ĩ, đoạn tắt máy. Cả bọn con trai đi vòng qua phía hông quán chỗ có đặt hai chiếc dù rơm, kéo nhau vào quán nói cười, chửi thề nghênh ngang, kéo ghế ngồi vây quanh chiếc bàn đặt sát hông quán, ngó nghiêng sang bàn Cúc đặt dựa sát quầy. Một tên móc pháo đại đốt quặng qua ngoài sân nổ ù ù một tiếng lớn khiến Cúc giật mình đánh thót. Cúc nghĩ thầm bộ súng nổ như vậy chưa chán tai hay sao mà còn đốt pháo. Một tên lén quặng pháo lẩn tới sát chân Cúc. Pháo nổ, nàng giật mình thiếu chút nữa làm lật đổ nước trên bàn, Sáu cụt từ phía sau quán đi ra. Một chiếc pháo rớt trên bàn, lẩn xuống vạt áo Cúc, nàng chỉ kịp phỉ cho rơi xuống đất. Đùng! Áo nàng suýt cháy. Tuy nhiên ngòi pháo cũng đã làm cho áo nám một vết nhỏ. Sáu Cụt tiến về phía lũ con trai nghịch ngợm:

- Thôi đủ rồi! Tụi bay để cho cô Hai yên ổn ngồi uống nước nghe chưa?

Một chiếc trục thẳng lượn vòng vòng trên vòm lá dày, động cơ lạch xoạch. Bỗng chiếc trục thẳng chao mình chúi đầu xuống khu rừng mát mẻ. Từ trong đường đất đỏ một chiếc xe cứu thương bít bùng hụ còi liên hồi phóng ra. Rào kềm gai được kéo giật sang bên. Chiếc xe quẹo trái trục chỉ Sài Gòn, tiếng còi hụ nghe sột ruột, vắng vắng xa dần rồi tắt ngúm.

Cúc ngồi ở lại quán một mình. Những bài ca lại đưa nàng về hồi tưởng. Sau lần gặp gỡ đầu tiên, có bạn nàng tò mò hỏi Liên, em gái chàng, về gia cảnh của Chinh. Tóm tắt, nàng muốn biết Chinh đã có vợ hay chưa. Liên nói chính nó cũng không biết. Cúc nói sao kỳ vậy. Liên nói thì bữa nay ổng đi với cô này, ngày mai ổng đi với bà khác. Rồi những lúc đóng quân lâu ở xa, buồn tình ổng lấy vợ đẻ con ai mà làm sao biết được. Có hỏi cũng như không.

Lần gặp gỡ thứ hai vào lúc xế trưa. Cúc và Liên đang dạo thương xá và bát phố Nguyễn Huệ thì xe thiếu tá xẹt đậu lại trước mặt. Chinh lôi hai

nàng vào Pôle Nord ăn kem giải khát. Xong hẹn tối đi ăn chả cá ở Tân Định. Con nhỏ Liên lại làm tài khôn đề cổ Cúc xuống nói nó gạt đầu chịu rồi. Chàng thả cho hai nàng về nhà tắm rửa thay quần áo, hẹn sớm tối tới đón nàng ở đầu xóm Nguyễn Thiện Thuật.

Tối giờ hẹn, Cúc bước ra đường, tay cầm quyển *Mối Tình Của Nàng Tess d'Uberville* - bản dịch Việt ngữ --- lóng ngóng có ý ngó tìm chiếc xe jeep dã chiến. Bỗng Liên từ phía sau chạy lại nắm lấy tay nàng kéo tới một chiếc xe đồ sộ sầm ầm bên kia đường. Không biết Chinh đào đâu ra chiếc xế dân sự láng coóng. Chàng cũng ăn mặc dân sự. Chinh mở cửa xe, Liên đẩy Cúc vào ngồi cạnh bên chàng. Chinh cầm tay lái. Phần con nhỏ ra ngồi băng sau với chú Hiệp, cũng ăn mặc dân sự. Chàng nói Cúc có hương thơm nhẹ thoang thoang, đoạn rờ máy xe trục chỉ Tân Định.

Sau bữa ăn, Chinh thu xếp cho chú Hiệp đưa Liên về trước, rồi quay xe trở lại đón Cúc và chàng. Vứt điếu thuốc ra lỏi mòn rắc sỏi, Chinh bắt thần đưa tay nắm lấy hai bàn tay Cúc áp lên môi mình. Chàng hôn nhẹ lên lòng bàn tay Cúc. Cúc không kịp phản ứng, kêu khê:

-Đừng anh! Đừng

Nàng không có can đảm rút tay lại:

-Đừng anh!.. Đừng... Cúc đã có hôn phu

Tay nàng đeo nhẫn. Tay chàng trơn tru sạm nắng, chai cứng. Chinh hôn mạnh trong lòng bàn tay thơm nhẹ dịu dàng rồi chống khuỷu tay mình trên bàn, áp hai bàn tay Cúc trên má mình.

- Chuyện đó ăn thua gì tới anh? Người ta cười nhau rồi còn bỏ nhau được thì nhắm nhò gì ba cái lẻ tẻ, hôn phu với lại hôn phối.

Cúc nghĩ thầm anh chàng này thiệt là vô luân. Nàng nhẹ rút hai bàn tay lại, nhìn hai bàn tay trơn tru của chàng, tò mò hỏi nhỏ:

-Anh đã có vợ chưa?

Chàng ngó thẳng vào đôi mắt mở to của nàng:

-Liệu anh nói ra Cúc có tin không?

Cúc nghiêm chỉnh:

-Anh nói thực đi thì Cúc tin anh.

-Cúc tin thì anh không nói, Cúc không tin thì anh mới nói.

Cúc hơi bực mình vì lối đối đáp kỳ quặc của chàng. Tuy nhiên, bị tò mò thúc đẩy nên nàng cũng đáp đại:

-Thôi thì Cúc không tin lời anh nói đâu. Anh trả lời Cúc đi.

-Cúc không tin lời anh nói, thiệt không?

Cúc gật đầu. Chàng đáp chậm rãi:

-Vợ lớn anh có rồi. Vợ nhỏ anh cũng có rồi. Nhưng mà anh chưa có bồ.

Anh chàng này giỡn mặt thực. Cúc hỏi:

-Bộ anh muốn cho Cúc làm bồ của anh đấy hở?

Và chàng gật đầu:

-Cúc làm bồ ai cũng vậy. Cúc làm bồ anh anh cảm ơn.

Nàng vùng vằng đứng dậy lách mình qua ghế bồ về. Ra tới cổng quán, Cúc đứng dừng lại vài giây. Chinh không buồn rượt theo. Nàng hờn dỗi quẹo trái rồi bỏ đi lững thững trên con đường Chi Lăng, mong đón được taxi về nhà. Gió lùa vào tóc và cổ nàng mát rượi. Nàng chưa hết bực mình. Một chiếc xe dừng lại bên kia đường, đèn lái chớp chớp đồ chơi. Chinh băng qua đường. Nàng quay gót định đi ngược trở lại. Nhưng chàng đã theo kịp nắm chặt lấy cánh tay Cúc. Nàng kêu khẽ:

-Đau! Anh

Chàng nói ngắn gọn:

-Để anh đưa Cúc về.

Chàng phăng phăng dắt Cúc băng qua đường. Chinh mở cửa sau cho nàng lên ngồi một mình, Hiệp ngồi băng trước với chàng. Nàng bằng lòng nhưng vẫn chưa nguôi hờn dỗi. Làm bồ của Chinh! Trong lúc nàng đã đính hôn với Khải từ lâu. Ông tướng này ngang thiệt. Và tự tin đến phát ghét. Cúc quay kiếng sau lên cho bớt gió.

Ánh sáng của đèn điện thành phố và bóng tàn lá cây hai bên đường thi nhau lấp loáng đùa giỡn trên tà áo Cúc. Xe dừng lại ở đầu xóm Nguyễn Thiện Thuật. Chinh bước xuống mở cửa sau đưa tay cho nàng vịn bước xuống. Cúc bước xuống, không vịn tay chàng. Nàng nói chớ: "Thôi Cúc về", rồi đi thẳng một mạch. Chinh chớp

chớp đèn pha sau lưng nàng. Cúc quẹo ở đầu hẻm dẫn vào nhà. Trên tay trống trải. Nàng sực nhớ đã bỏ quên cuốn *Mối tình của Nàng Tess d'Uberville* ở quán ăn. Thội kệ. Nhưng khi vừa đặt bước chân lên thềm nhà, Cúc tự hỏi mình giận Chinh vì chàng đã dám hỏi mình làm bồ hay vì chàng đã có vợ lớn lẫn vợ bé?

"*Cuộc tình mong manh chưa đẹp sắc thắm hoa hồng mà đạn thù in sâu cho tường trắng bóng hoen mầu. Được tin bên chiến hào rằng người yêu không còn nữa. Trở về nơi xưa, trời còn giăng mưa cho đêm nằm tường ảnh xưa...*" Trời đã xế chiều mà nắng còn hực nóng như chưa nguôi cơn giận lửa sắt phừng phừng đang trút xuống trên khu rừng trước mặt. Cúc bắt đầu lo sợ vẩn vơ cho Chinh. Một nỗi lo sợ mà nàng không dám kêu tên, nhận diện, hình dung.

Một bầy trực thăng lao chao lên xuống rậm rạp trên vòm lá xanh um tùm có khói bốc, chiếc xuống tiếp tế, chiếc lên tản thương, không ngớt. Sáu Cụt ra đứng trước cửa quán ngó lên trời, tay che trên mày cho đỡ chói nắng, mắt neoh neoh. Bốn giờ chiều. Từ phía Bình Dương ào ào xô tới một đoàn xe tăng rầm rĩ, xích sắt chấn động làm rung rinh ghế Cúc đang ngồi, ly chai trên bàn va chạm leng keng. Cúc sốt ruột đứng dậy ra đứng bên cạnh Sáu Cụt. Đoàn xe tăng kéo lê theo sau mỗi chiếc một khẩu trọng pháo, nhiều cỡ khác nhau. Chiến xa dẫn đầu từ từ quẹo vô con đường đất đỏ, những chiếc sau nối đuôi, bầy rùa sắt chậm rãi bò tới, nặng nề, dọa nạt. Tiếp đến bốn chiếc cuối cùng có gắn liền ở tháp xe những khẩu trọng pháo dài ngoằn độ sáu bảy thước, theo sự ước lượng của Cúc, nòng pháo chĩa nghiêng chéch lên trời. Sáu Cụt lên tiếng:

- Đại bác 155ly! Kỳ này chắc đụng trận lớn à Cô Hai.

Cúc chợt cảm thấy đau lâm râm ở bụng, nỗi lo sợ cầu lên ruột nàng những vuốt nhọn. Đoàn chiến xa đã khuất dưới vòm cây và bụi đỏ. Cúc quay trở vào quán ngồi y lại như cũ, bỏ Sáu Cụt đứng một mình ngó dáo dác lên trời. Ngồi hiu quạnh trong quán vắng, những ý nghĩa về Chinh kéo về ám ảnh Cúc.

Chinh là một con chó hoang. Và là con chó hoang cứng đầu. Hay là chó điên không biết chùng. Sau lần Cúc bỏ ra về và quyết định

không tới nhà Liên nữa, nàng tưởng đã yên thân. Một bữa. Hai bữa. Ba bữa... Rồi bốn bữa. Yên trí lớn. Đến bữa thứ năm, buổi tối khoảng tám giờ, bỗng từ đâu xuất hiện một quân nhân đi xồng xộc vào nhà Cúc. Người đàn ông dừng lại trên bậc thềm, đưa tay gõ lên cánh cửa gỗ. Con chó cái trong nhà đánh hơi người lạ xông ra sủa inh ỏi. Bồ nàng vừa ăn cơm tối xong, đang ngồi ở ghế trường kỷ hút thuốc lào giựt mình ngó lên, bỏ điếu cây nạt con chó đứng dậy bước ra chào khách:

- Dạ thưa ông... thưa thiếu tá tìm nhà ai vậy?

Người đàn ông đáp:

- Dạ thưa cụ, đây có phải là nhà cô Cúc?

Ông cụ nhướng mắt:

- Dạ thưa ông tìm con Cúc nhà tôi có việc chi? (Thấy khách còn đứng). Mời thiếu tá vào trong nhà ngồi chơi.

Chinh đưa một bao thư lớn cho bồ nàng, nói là bài vở Liên nhờ chàng trao lại cho Cúc.

Bồ nàng cầm tách trà đưa lên:

- Rước thiếu tá xơi nước.

Chàng cầm tách trà lên: "Không dám. Xin mời cụ", rồi uống tự nhiên. Chàng đặt tách xuống, móc túi trên lấy ra gói thuốc lá gõ gõ cho hai điếu trôi lên ở lỗ xé, đưa về phía bồ nàng:

- Zước cụ xơi xi-gà-zét.

Rồi! Ông tướng Nam Kỳ Cu-uốc này hết nhạo nàng bây giờ còn dám tới đây giỡn mặt với bồ nàng! Cúc cắn răng hậm hực. Tức ời là tức! Thiệt là quá thể. Đã thế mà mặt Chinh vẫn cứ tỉnh bơ. Bồ nàng đáp thực tình:

- Tôi vừa xơi thuốc lào xong. Xin thiếu tá cứ tự nhiên cho.

"Thì chàng tự nhiên quá rồi, còn phải xin xỏ gì nữa", Cúc lại lầm thầm. Chàng bật lửa cái zippo, châm lấy cho mình điếu thuốc. Câu chuyện trao đổi giữa hai người đàn ông ngắn ngủi. Chàng cáo từ ra về. Bồ nàng đưa khách ra đến tận cửa, đoạn quay vào trong gọi lớn:

- Cúc à!

Nàng vén màn bước ra, chị nàng cũng tò mò bước theo.

- Dạ! Bồ gọi con.

Bồ nàng hỏi:

- Ông hồi nãy là ông nào vậy con?

- Dạ là ông thiếu tá.

Bồ nàng nhìn nàng:

- Thì ông thiếu tá, ai mà chả biết! Bồ muốn hỏi ông ấy là ông gì vậy?

Nàng đáp không do dự:

- Dạ, chắc cũng là ông gì đó!

Chị nàng bực dọc chen vào:

- Con nhỏ này đôn rày nói chuyện nghe chối tai thực tình. Hôm nào tao đét vào đít cho chừa.

Cúc vọt miệng:

- Chưa chắc con nhỏ nào sợ con nhỏ này.

Thôi rồi! Nàng đã bị nhiễm độc cách nói của Chinh một cách chóng vánh đến không ngờ. Bồ nàng trừng mắt.

- Con nhỏ này hôm nay nói chuyện chả ra làm sao cả! Thôi này, cầm lấy bài vở rồi về buồng đi.

Ông cụ lắc đầu. Cúc cầm lấy phong bì đi về buồng riêng khóa chốt lại cẩn thận. Nàng mở phong bì rút xấp giấy ra. Chỉ toàn là bài vở của Liên, không có gì khác lạ. Nàng lại mở phong bì lớn ngó lần thứ hai. Bên trong có một phong bì nhỏ không dán. Nàng hồi hộp rút tờ giấy nhỏ bên trong ra đọc: "Hẹn Cúc trưa thứ bảy tới đây lúc hai giờ chiều ở quán Sing Sing đường Phan Đình Phùng. Cúc hãy đến. Anh hứa không bắt Cúc là bồ anh nữa đâu. Anh chờ. Ký tên: Chinh". Cúc thờ dài ngồi xuống cạnh giường cắn môi ngẫm nghĩ. Đến hay không đến? Nàng vẫn hầy còn bực tức Chinh. "Chưa chắc con nhỏ này bực tức hơn con nhỏ nào!" Thôi mà y lậm bùa ngãi rừng thiêng quá rồi Cúc ơi! Đến hay không đến? Cúc nằm bật xuống giường mở tờ giấy nhỏ ra đọc lại lần nữa cho hết ngờ vực. Nàng nhắm mắt, xong lại hé ra mở hờ. Đến hay không đến?...

"Mây từ đâu trôi đến mờ dấu chân trời. Em tại sao em tới cho anh yêu vợ? Cho một lần yêu cuối là những lẻ loi. Em ơi! Hãy nói vạn lời sâu đắng như anh vừa trách anh..." Chiếc loa đen nhỏ gắn trên tường phả ra tiếng ca trầm ấm kín đáo trong quán có gắn máy lạnh. Chinh ngó

đồng hồ: hai giờ rưỡi. Chàng nhứt định ngồi lì cho tới năm giờ. Sau bữa ăn trưa, khách còn ngồi lại trong quán thưa thưa. Cửa quán sịt mở. Chinh ngó ra. Một cô gái lạ mặt xuất hiện, áo dài xanh rêu tà ngắn, quần trắng, cổ đeo nhiều sợi dây vàng, môi tô son nhạt, mắt kẻ xanh phớt. Nhìn kỹ. Cúc! Phải, Cúc đã đến, đứng sững ở cửa ngó trông. Cúc trang điểm khác lạ, làm mất mấy giây Chinh mới nhận ra. Chàng xô ghế đứng dậy, tiến ra cửa đón Cúc. Chàng nói nhỏ: “Cúc đẹp lắm, làm anh nhận em không ra”. Cúc để ý chàng đã lẩn ranh trong cách xưng hô, từ tiếng Cúc lướt sang tiếng “em” một cách hồn nhiên và ngây thơ ông cụ. Ăn gian ngậm một cây! Chàng kéo ghế ngang mặt mình mời Cúc:

- Em ngồi xuống đây.

Cúc vén vạt áo sau ngồi xuống những thanh gỗ sơn xanh rêu bóng. Chinh hỏi:

-Sao em tới muộn vậy? Tưởng là em giận anh luôn rồi chứ.

Cúc đặt hai tay trên đùi, chớp mắt chỉnh lý chàng:

- Xin anh đừng gọi Cúc bằng em như mọi cô gái khác. Cúc là Cúc. Và Cúc hãy còn giận anh.

- Cúc nói đúng. Cho anh xin lỗi Cúc. Và cũng cho anh vượt giận Cúc.

- Cúc không cho anh xin lỗi mà cũng không cho anh vượt giận.

- Sao em gái Hà Nội hôm nay khó tính thế? Bác một lúc liền hai đơn xin ân xá.

Chàng gọi thức uống cho Cúc. Cúc lặng thinh, mân mê chiếc khăn xanh nhỏ trong tay mình. Nhạc dạo tiếp, tiếng ca trở lại điệp khúc: “...Em một đêm cúi mặt để cay đắng rơi thành giọt lệ đời. Anh niềm đau đến muộn, từng chiều lặng im nhìn mưa bão tới...” Cúc thờ dãi cúi xuống ngó chéo khăn tay đang bị mình vò nát: “...Khi hôn em rồi, ngày vui xẻ đôi, tình ngỡ xa xôi. Anh xin trọn đời gói thân trong một lần hối tiếc mãi thôi”...

Rời quán, Chinh đưa Cúc ra xe jeep có Hiệp ngồi ở băng sau, rồ máy. Xe chạy quanh co. Nhựa đường hực nóng. Xe đậu lại trên con đường nhỏ đâm thẳng ra đại lộ Hàm Nghi. Chàng quay ra sau kéo Hiệp sát tới, kê tai dận

nhỏ. Chinh đưa tay cho nàng vịn bước xuống. Cúc không thôi thối mắc:

- Anh đưa Cúc đi đâu đây?

Chinh lặng thinh đưa tay choàng quanh vòng eo của Cúc dìu đi. Được khoảng mười thước, chàng dừng lại rồi quẹo vào một khách sạn sạch sẽ. Cúc kêu khê “Thôi anh!” và gượng lại, thối lui. Nhưng bàn tay trên vòng eo đã giữ nàng chặt cứng. Cúc có cảm tưởng mình là tù nhân bị áp tải không cần hỏi ý kiến. Người tiếp viên có vẻ quen mặt chàng:

- Chào thiếu tá. Hôm nay mấy ông bạn của thiếu tá đâu không theo chơi?

Chàng lắc đầu:

- Anh cho tôi vào một phòng đôi ngó ra mặt đường. Anh cho đem lên phòng một chai bia và một ly nước cam.

Cúc lo sợ người quen ngó thấy, không dám quay lại nhìn. Chàng đẩy Cúc vào thang máy và ấn nút. Cúc cắn lấy môi dưới của mình. Chiếc khăn tay một phen nữa, lại khổ sở. Chàng mở khóa đưa Cúc bước vào phòng có gắn máy lạnh, giường trải chăn vải trắng tinh. Chàng đặt Cúc ngồi ở ghế bành có tay vịn. Chàng ra đứng ở cửa sổ ngó mông xuống đường. Tim Cúc đập rộn rã, lòng nàng thấp thỏm. Một hồi chàng khép cửa sổ quay vào đứng sau lưng Cúc. Hai bàn tay sạm nắng của chàng mân mê cổ Cúc, lần xuống vai rồi từ từ xuống ngực căng đang phập phồng của nàng mơn trớn. Cúc kêu khê: “Đừng anh!”, tay nắm tay chàng gỡ ra. Bàn tay chàng quay trở lại nhũ hoa nàng như chim tìm suối nước. Cúc giữ chặt bàn tay Chinh không cho cục cựa hoặc tiến thêm. Một hồi chàng nói:

- Cúc thay áo ra, kéo nhau hết.

Miệng nói, tay chàng lần cởi nút và móc bên hông áo nàng. Cúc cảm thấy có chống cự cũng vô ích. Có khi rách áo. Cúc ngoan ngoãn đứng dậy cho chàng trút bỏ chiếc áo dài xanh rêu. Hai cánh tay nàng khép chéo trước ngực, hai bàn tay úp chụm trên chiếc nịt vú đen che đậy. Đồi xuân vun tròn nhấp nhô. Chinh dìu nàng tới giường nệm, giở chăn cho nàng chui vào. Cúc còn mặc nguyên chiếc quần tây. Cúc tuột người xuống kéo chăn trùm phủ kín đầu, gò má nàng hực nóng mà tay chun lạnh ngắt. Nàng kẹp chặt hai tay vào giữa đùi, người co ro như con tôm

nhỏ cuộn mình trong tư thế phòng ngự. Chinh cởi giày, để nguyên quần áo giờ chẵn chen vào, nằm gối cao lên hơn đầu Cúc. Nàng cảm thấy mình nhỏ nhít, bấn loạn, lo sợ. Chinh vén chăn cho Cúc thò đầu ra khỏi chăn. Nàng ngó lên liếc nhìn Chinh rồi nhắm tít hai mắt lại như buồn ngủ. Chinh cúi xuống hôn lên gò má Cúc và thì thầm:

- Thôi Cúc ngủ một giấc đi, rồi anh đưa về.

Chàng tắt chăn quanh cổ Cúc lại. Cúc thăm nghĩ nếu chàng cứ tiếp tục chờn vờn tấn công, có lẽ nàng sẽ la khóc bỏ chạy, nhưng không quên vói lấy chiếc áo dài xanh rêu của mình. May thay chàng dừng lại đó. Chinh đốt thuốc thờ khói ra mũi, mắt mơ màng ngó lên trần. Cúc nằm co ro chấp chờn một hồi rồi thiếp đi...

Không biết được bao lâu. Khi Cúc tỉnh dậy, Chinh đưa nước cam cho nàng uống và mặc áo lại cho nàng. Chinh đưa nàng về hẹn tuần sau gặp lại.

Một tuần lóng nhóng sốt ruột. Vô ích. Đến hay không đến? Không đến hay đến? Vô ích! Nàng đi chơi với Khải để đánh lạc nỗi ám ảnh của mình. Vô ích! Câu hỏi chạy lòng vòng trong đầu. Đến hay không đến? Vô ích! Vô ích vì Cúc thừa biết nàng sẽ đến. Sẽ đến với Chinh. Sẽ đến với Chinh như con lươn trườn lên bờ sông lúc tròn trăng để tìm con rắn nấp mình. Nó vượt khỏi lý luận, nó vượt khỏi mọi giải thích. Sẽ đến như giọt nước trót lìa khỏi trời xanh sa xuống. Trong trí Cúc, cái ngày nàng cùng Chinh nằm chung giường thì cuộc hôn phối đã xảy ra. Nàng cảm thấy mình đã thuộc về Chinh một trăm phần trăm. Trong tim Cúc chỉ còn có mỗi một hình ảnh: Chinh. Những Chinh và Chinh. Chinh duy nhất. Chinh độc đoán. Chinh kỳ quặc.

Sing Sing. Cúc trở lại với Chinh trong chiếc áo dài trắng vẽ hoa cúc vàng, loại áo có kiểu vẽ riêng biệt cho từng chiếc thời đó. Thuở làm thơ yêu em, hoa cúc vàng bên thềm, nắng hanh lưng bờ giậu. Nghe nhạc. Uống nước .

Thời khắc chậm rãi trôi qua *“...Em ơi hãy nói vạn lời sầu đắng như anh vừa trách anh...”* Chinh trả tiền. Dời ghế cho Cúc đứng dậy. Ra đường bước lên xe dân sự sơn đỏ. Trời Sài Gòn nóng hầm như nồi áp suất trên lửa hiu hiu. Cúc vã mồ hôi trên lưng, trên nách áo. Cúc thèm những giọt nước mát trên thân thể mình. Gió thổi. Vài cụm mây đen đột ngột xuất hiện. Không

khí đầy hơi nước. Xe chạy quanh co về phía Đại lộ Hàm Nghi. Vẫn khách sạn hôm trước. Vẫn người tiếp viên hôm trước. Vẫn căn buồng hôm trước. Sự quen thuộc làm Cúc đỡ sợ hơn hôm trước, tuy vẫn còn ngỡ ngàng ngùng khếp nép.

Chinh nói: Cúc đi tắm cho đỡ oi bức. Chàng lần cởi bỏ áo nàng. Rồi đến chiếc quần tây trắng. Cúc thẹn thùng chạy vội vào buồng tắm kéo màn lại. Cúc cởi quần áo lót thân mật treo lên móc. Nước lạnh từ gương sen tỏa xuống trùm lên thân thể mới tinh khôi. Cúc vốc lấy nước úp lên mặt mình cho đỡ hực nóng. Cúc nhắm mắt lại hân hoan đón nhận cơn mưa nhân tạo đang tỏa xuống rì rào. Khi nàng mở mắt ra, Chinh đã tần ngần đứng đó tự bao giờ. Ăn mặc như nàng. Như thuở ban sơ sa xuống địa đàng. Anh! Cúc kêu khẽ, hai tay che vội nhũ hoa mình, hai đùi khép chặt, gối kê lên gối. Chinh nói nhỏ: “Để anh chà lưng cho Cúc”. Nàng vội vàng quay mặt vào lớp gạch cần hồng trơn láng. Chinh xoa xà bông lên lưng nàng, bên bờ hông chớm vun xòe của nàng, lên đôi hông chắc nịch của nàng, lần mò, dọ dẫm. Chàng xoay Cúc trở mặt ra, gỡ hai tay nàng xuống. Cúc nhắm mắt lại. Chàng bôi xà bông từ cổ nàng lần xuống dưới. Kỳ kỳ, cọ cọ... Cọ cọ, kỳ kỳ... Bàn tay chàng tỏ tình trên da thịt Cúc. Cúc rên khẽ, mặt ngược trên trần, hai tay bấu lấy tường gạch trơn láng, cổ kèm hãm cho đôi chân mình bớt run. Nàng nhón gót lên... Chinh tắt nước, Lau khô mình mẩy Cúc, mình mẩy chàng. Chinh bồng Cúc đặt giữa hai lớp chăn sạch trắng. Chàng trườn mình lên cạnh Cúc. Chàng cúi xuống hôn lên đôi môi son mềm. Cúc không biết đáp ứng ra sao. Nàng thụ động đón nhận. Đôi môi Chinh lần xuống cổ, lên dốc ngực dậy thì, ướm thử. Môi chàng đồ xuống thung lũng bụng, xuống xoáy rún, lần xuống dạ dưới tỏa rộng, lần xuống, lần xuống.. Cúc rên ầm ức trong cổ họng. Thân thể chàng trùm lên thân thể Cúc, xâm nhập... Từ từ xâm nhập, bắt cưỡng... Cúc cắn răng cố nén tiếng kêu, hai tay xòe ra cầu lấy mặt nệm... Năm xưa đêm ấy giường này. Nghiến răng, nhắm mắt, cau mày, cực chưa?... Cơn mưa tình kéo dài từ tón, chậm rãi, kết thúc trong hoan lạc và ê ẩm. Trời đổ mưa bên ngoài lác rác.

Cúc nằm úp mặt xuống nệm. Chinh cúi hôn lên tóc nàng, hôn lên gáy nàng, hôn lên vai nàng, hôn lên lưng nàng, hôn lên dốc hông nàng.

Phát hiện Cúc hầy còn là xử nữ. Chinh giật mình, lay lay vai Cúc thốt kêu:

- Trời ơi! Sao Cúc còn trinh mà Cúc không nói cho anh biết? Anh đâu có dè!

Cúc lặng thinh. Chàng lại lay lay vai Cúc:

- Sao vậy? Sao Cúc không nói cho anh biết?

Cúc ngừng mặt lên, ngẩn lệ long lanh:

- Cúc có nói anh... cũng đâu có chịu tin...

- Tin chứ sao không.

- Tin? Anh mà tin ai! Mà cho dù có tin đi nữa anh cũng vẫn đi tới như thường... Anh chỉ làm theo ý muốn của anh. Cái bướng của anh ai mà cản ngăn cho nổi... Phải vậy không?

- Không chắc! Từ đó tới giờ anh chưa hề phá hoại tiết trinh một cô gái nào hết. Và anh cũng không hề có ý định như vậy. Một mặt anh không màng tới trinh tiết, mặt khác anh thấy anh không xứng đáng. Nói theo ngôn ngữ hèn phũ thì anh là thằng bụi đời.

Cúc úp mặt khóc thút thít. Chinh nói tiếp:

- Anh tưởng đâu Cúc đã thất thân với hôn phu của Cúc rồi chứ. Anh đâu có dè!

Cúc nói trong lòng bàn tay mình:

- Anh Khải đâu có quý quái như anh vậy! Anh ấy để dành cho đêm tân hôn.

Chinh nắm tay xuống mặt nệm:

- Trời ơi! Sao mà mấy người cải lương quá vậy?

Bên ngoài trời vẫn tiếp tục mưa lác rác. Cúc thút thít lớn hơn: "Cúc không bắt đền anh đâu mà anh bức tức". Chinh thở dài với tay lấy gói thuốc châm một điếu, thờ khói xanh um uốn éo bốc cao lên trần mát dạng. Chàng dịu dàng vuốt tóc Cúc. "*Khi người yêu tôi khóc, trời cũng giăng sàu. Cho từng cơn nước lũ, xoáy trong tâm hồn. Khi người yêu tôi khóc, thành phố buồn thiu. Em ơi tôi níu, một lần ưu ái trên cung ngà hắt hiu...*" Chinh hát nhỏ nhỏ, như nói chuyện. Cúc càng tủi thân sụt sùi. Nàng sịt mũi trong chiếc khăn tay xanh nhạt. Đến giờ phút này Cúc mới thấm thía lời mời "nếm thử thương đau" của Chinh ở quán hôm trước. Nhưng nàng biết mọi sự sẽ không dừng lại ở đó. Nàng đang tuột trên một triền dốc bất kham, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng chóng mặt. Mà nàng có làm một động

tác nào để cưỡng lại không? Hình như không. Nàng cảm thấy mình đồng lõa. Con đường trở lại với Khải đã bị cắt đứt. Con đường tiến tới với Chinh thì mịt mù. Nàng bắt lực. Nàng nhỏ nhít. Nàng mít ướt. "Cúc ơi Cúc! Mày hư rồi!" Lệ lã chã. "*Khi người yêu tôi khóc xin rất im lìm. Như từ lâu tôi giấu những cơn muộn phiền. Xin đừng đem nước mắt gọi xóa niềm đau. Cho yêu đương đó em còn được giữ trong tâm hồn rất lâu...*"

Năm giờ rưỡi chiều. Trời tạnh nắng, ngả màu vàng cam. Cúc lóng ngóng về phía bên kia đường, mong bắt gặp hình ảnh người quân nhân có buộc chiếc băng xanh nhạt trên vai. Chiếc khăn tay thấm nước mắt mà nàng yêu cầu Chinh buộc làm tín hiệu cho nàng để nhận ra chàng giữa chốn ba quân. Không một bóng người, ngoại trừ hai người lính đứng gác cạnh bên cuộn rào kẽm gai giăng ngang con đường đất đỏ. Cúc bồn chồn đứng ngồi không yên, "... Nhưng đâu có ngờ rằng trời xanh kín mây dài, lần yêu cuối cùng trong đời là lần yêu trong lửa khói. Cuộc tình mong manh chưa đẹp sắc thắm hoa hồng, mà đạn thù in sâu cho tường trắng bồng hoen màu..." "Một thời để yêu và một thời để chết!" Như một tựa sách. Cúc không dám nghĩ tới điều đó. Nàng cố xua đuổi những hình ảnh thê thảm ra khỏi đầu, ruột nàng quặn lên đau thắt lâm râm. Lại nhìn đồng hồ. Sáu giờ thiếu mười lăm. Cúc đứng dậy bước ra khỏi quán, băng qua đường tiến về phía hai người lính gác. Nàng dọ hỏi:

- Xin lỗi, hai chú có biết Thiếu tá Chinh không ạ?

Người lính có theo xước trên mặt trả lời:

- Biết chứ! Tôi phục vụ trong tiểu đoàn của Thiếu tá Chinh.

Cúc mừng rỡ.

- Chú có biết Thiếu tá hiện giờ ở đâu không?

- Tôi không biết. Hồi sáng, Thiếu tá dắt một đại đội đi truy lùng, không dè đụng độ với một tiểu đoàn địch. Hai bên xáp chiến cho tới bây giờ.

Cúc bồn chồn:

- Mà Thiếu tá có sao không?

- Dạ tôi được cắt gác ở đây nên không rõ (ngó Cúc), nhưng Thiếu tá Chinh đánh giặc chì lăm, cô đừng có lo cho ông.

Trọng pháo vẫn tiếp tục đối đáp nhau liên tục ầm ĩ. Trên cao chiếc trực thăng trúng hỏa tiễn ù cháy trong vòm lửa tỏa rộng, rớt chúi mũi xuống khu rừng, khói đen nghịt bốc cao lên khỏi ngọn cây cuộn cuộn. Cúc càng thêm hoảng hốt. Chợt một chiếc xe jeep tản thương từ trong lộ đá đỏ phóng ra thiệt nhanh, thắng gấp lại sau rào kẽm gai. Cúc nhận diện được người thương binh đang nằm trên băng ca, máu đỏ loang ra đầy ngực. “Chú Hiệp!” Cúc thốt kêu. Rào kẽm gai được mở ra, Cúc vội vàng chạy tới bên cạnh băng ca, cầm lấy cánh tay người thương binh lắc lắc: “Chú Hiệp! Chú Hiệp! Thiếu tá có sao không? Hiện giờ Thiếu tá đâu?” Im lặng. Người thương binh mất nhiều máu đã bất tỉnh.

Người tài xế thúc giục:

Cô đang ra cho tôi tản thương.

Cúc thối lui mấy bước. Chiếc xe rú ga vọt chạy, bỏ lại phía sau vòm bụi đỏ trộn lẫn mùi xăng khét bốc lên mù mịt. Cúc đứng xớ rớ bên cạnh rào kẽm gai hồi lâu, trước khi trở lại quán. Nàng đã dụi gieo mình ngồi xuống chỗ cũ. Cúc có cảm tưởng mình sắp bật khóc. Cuộn phim hồi tưởng tiếp tục chiếu dọi trong đầu nàng.

“...Khi người yêu tôi khóc, trời cũng giáng sầu. Cho từng cơn mưa lũ xoáy trong tâm hồn. Xin đừng đem nước mắt gội xóa niềm đau...” Chinh vuốt tóc nàng nói nhỏ: Bây giờ Cúc đã lột xác trở thành người tình của anh rồi đó. Có lẽ Cúc đã phân định được sự khác biệt giữa người yêu và người tình rồi chớ? Cúc khẽ buông tiếng thở dài.

Rời thân thể Chinh về tới nhà, Cúc vội vàng nấu lấy cho mình một nồi nước lớn, như thể nàng muốn gột rửa cho kỳ hết dư hương của thú đực còn tích đọng trên thân thể mình. Bây giờ, mỗi lần đưa bước nàng có cảm giác kỳ lạ và ngỡ ngàng nghẹn giữa hai đùi, như thể cả người mình bị rạn nứt. Thêm nữa nàng lại có cảm tưởng rất khó chịu là hình như tất cả mọi người đều dồn mắt nhìn nàng chăm chú và khám phá được niềm bí mật của mình.

Tắm rửa xong, Cúc tự ngắm soi mình thật tỉ mỉ trong gương hầu dò xét xem mình có để lộ ra ngoài điểm gì khác lạ không. Mặt Cúc hơi tái xanh, tuy nhiên môi vẫn còn ửng đỏ. Nét mặt nàng hao hao giống nữ ca sĩ Thanh Lan, có gương mặt xinh xinh, đang được mến yêu thời

đó. Đã có lần trong tiệm kem, một cô nữ sinh đến xin nàng chữ ký trên cuộn băng nhạc Thanh Lan cô ta vừa mới mua. Mái tóc của nàng phía trước rũ xuống trán, phía sau uốn cong lên ngang vai. Đôi mắt đa tình đen láy ẩn hiện dưới hàng lông nheo mọc đều đan khít. Mi dưới của nàng hợp búp lên, có lẽ vì nàng vừa mới khóc. Dáng nàng cao dong dong, người mảnh khảnh nhưng không gầy. Khi xuôi tay, thân thể nàng tròn trịa. Khi đưa tay lên cao, bờ hông nàng dợn sóng. Nhìn nghiêng, triền ngực hiển lộ điểm hai nụ đào hường lọt tốt tươi vừa chớm nhú. Nàng e ngại một ngày nào đó nụ hoa nàng sẽ nảy nở quá trớn và thông xuống. Nàng nâng dạ dưới lên ướm thử. Chưa sao, hãy còn sẵn chắc. Mông nàng vun tròn ra sau, hai bên chưa bưng nở hết nữ tính. Nàng khép chân lại, giữa hai đùi tươi tắn vẫn còn chút ánh sáng lọt qua. Nàng vuốt ve bụng mình, lo ngại vẫn vơ. Tơ nhung dợn uốn qui tụ giữa gò tình như muốn phủ che suốt Đào Nguyên giờ đã khai mở. Nàng cảm thấy bứt rứt. Dù sao cũng phải gặp lại Khải. Mặc cảm phạm tội cắn rứt nàng không yên. Cúc thở dài. Đây rồi đêm nay nàng sẽ mất ngủ cho mà xem!...

Như một người trót để cho đôi giày mới lấm bùn, kể từ lúc đoạn tuyệt với Khải Cúc buông thả hết mình trong vòng tay ôm ấp của Chinh. Đi từ khám này đến khám nọ. Lần nào cũng như mới bắt đầu. Hoan lạc. Ê ẩm. Khổ sở. Ngượng ngùng. Ê mê. Thảng thốt. Đắm đuối. Tưởng chừng đứt hơi. Chính Cúc cũng không ngờ khả năng đáp ứng của mình bỗng bật tới mức đó. Còn tương lai? Tạm thời Cúc xếp tương lai mình lại như đóa hoa mỏng manh ép giữa hai trang sách. Mà cho dù có muốn tính đi nữa, Cúc cũng không biết đường nào mà tính. Chinh thì lúc nào cũng bỡn cợt, và độc đoán khi lấy quyết định.

Một bữa cao hứng Chinh rủ nàng đi coi xi nê, tuồng Khiêu Vũ Trong Bóng Mờ, một phim tuy xưa mà rất hay do đôi tài tử Robert Taylor và Vivien Leigh thủ vai chính. Chàng đoán chắc rằng khi xem tới hồi kết cuộc thế nào nàng cũng sẽ khóc như mưa bắc. Nhưng nàng đã không khóc. Không phải tại tuồng hát không cảm động, mà bởi vì nàng có theo dõi phim được từ đầu đến cuối đâu. Trong rạp hát người đi coi rất đông. Khi Cúc và Chinh vào rạp thì đã hết ghế ngồi. đành phải đứng dựa theo sát vách hai bên như mọi khán giả đến muộn khác. Nhưng Chinh

đâu có chịu đứng yên sau lưng nàng. Hai tay chàng cứ tí toáy dưới vạt áo nàng nghịch phá. Cúc gỡ tay này thì tay kia chòn vòn. Nàng e gây huyền não cho người đứng trước kẻ đứng sau nên đành thả lỏng cho hôn quân vô đạo mặc tình thao túng. Cúc có cảm tưởng Chinh muốn trêu chọc nàng chơi vậy thôi, chớ không phải vì thèm muốn thúc đẩy. Chàng còn lạ lùng gì thân thể Cúc nữa!

Một tối Chinh rủ nàng đi ăn để mừng sinh nhật chàng sau hai tuần lễ đặng đặng vắng tin. Chinh đưa Cúc lên lầu trên của tiệm ăn, chỗ thừa người và ấm cúng. Chàng kêu rượu vang đỏ. Cúc lên mặt làm tàng, tình nguyện nếm thử thương đau. Cúi bộ rượu vang để nuốt hơn whisky - như vậy mới tai họa. Vừa mới tợp mấy ngụm mà Cúc đã cảm thấy bụng mình ấm hẳn, còn mặt thì hực nóng rần rần. Nàng nhớ mang máng mình đã nói chuyện rất nhiều với Chinh, nhưng nói những gì nàng đã quên hết. Cúc có mang theo một lọ nước hoa dành cho đàn ông để làm quà sinh nhật. Nàng hứng chí mở nút trút hết nửa lọ nước hoa lên tóc chàng, khiến cho cả người Chinh và cả quán cơm thơm lừng. Xong Cúc hỏi mượn cây súng lục nhỏ chàng giắt bên hông. Cúc cầm súng nhắm ngay trán tim chàng lấy cò. Cách! Một tiếng kim khí vang lên khô khan. Chinh đã cẩn thận lấy hết đạn ra từ hồi nào không biết. Tới lúc ra về, Cúc ngấm rượu chệnh choáng, hai chân mềm nhũn. Chinh phải kè nàng xuống thang lầu và điệu nàng ra xe. Trong tình trạng rượu thấm mềm môi này thì không thể nào đưa nàng thẳng về nhà được rồi. Cúc gục đầu trên vai chàng lí nhí: “Cúc muốn làm vợ anh đêm nay... anh đừng từ chối... Cúc muốn làm vợ anh đêm nay... Chỉ một đêm nay thôi...” Chinh lái xe chạy lòng vòng trong thành phố Sài Gòn hết vô Chợ Lớn rồi tới Bà Chiểu, hết vô Bà Chiểu rồi tới Chợ Lớn, chớ cô em đi mấy vòng. Sắp đến giờ giới nghiêm mà Cúc vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh rượu. Cuối cùng Chinh đành đưa nàng về khách sạn.

Chinh lấy khăn thấm nước lạnh đắp lên trán để chặn chộ nàng. Khi Cúc lấy lại được phần nào ngôn ngữ bình thường và mạch lạc thì đã quá giờ giới nghiêm. Chinh tỏ ý lo lắng cho nàng, muốn đưa nàng về giữa giờ giới nghiêm. Nàng nũng nịu: “Hôm nay là ngày sinh nhật của anh. Bộ anh không muốn Cúc làm cô dâu bé bỏng của anh đêm nay sao?” Chinh ôm nàng vào lòng,

Cúc gối đầu trên vai chàng, môi chàng tìm môi Cúc thì thầm: “Cúc đừng hỏi anh một câu nhằm nhí như vậy... Nghe chưa cô dâu mới? Chẳng qua anh sợ Cúc về nhà bị đòn đó thôi.” “Đó là chuyện của Cúc, anh để mặc Cúc lo liệu.” Nàng nói tỉnh bơ như vậy nhưng thực tình Cúc cũng chưa biết sáng mai phải ăn nói làm sao để giải thích với bố mẹ nàng. Đánh liều nhắm mắt đưa chân. Đi chơi với Chinh riết rồi Cúc cũng bị nhiễm cái tánh liều lĩnh và ngổ ngáo của chàng. Không những thế, khác với trước khi chưa gặp Chinh, bây giờ Cúc không còn phân biệt được rõ rệt đâu là ranh giới giữa cái xấu và cái tốt, giữa đạo đức và cái vô đạo, giữa cái luân lý và cái vô luân, giữa cái bình thường và cái bất thường. Cơn lốc của Chinh đã bứt rời Cúc ra khỏi những qui ước xã hội và các điểm tựa của những giá trị thông lệ. Nàng có cảm tưởng mình đi lạc vào một khu rừng hoang, giữa lá hoa bốn bề chẳng chặt. Nàng lạc đường. Nàng đã đi lạc vào mê cung của tình yêu. Nàng dò dẫm tìm lối ra mà chừng như vô vọng. Thì thôi!...

Và đêm nay là lần đầu tiên trong đời Cúc bỏ nhà đi hoang. Chinh bồng nàng ve vuốt và đắm đuối hôn lên khắp thân thể nàng... “Cúc ơi! Mày hư quá mất rồi!” Trong đêm tối Cúc hân hoan đón nhận cơn mưa dục tình để mê choáng váng của người chồng một đêm của mình...

“Anh Chinh! Anh Chinh!”

Cúc đứng bật dậy vừa gọi lớn tên người tình của mình, vừa đưa một cánh tay lên cao khoát khoát làm hiệu. Bên kia con đường đất đỏ, một quân nhân chợt xuất hiện, trên vai mặt buộc chiếc khăn xanh phất phới trong cơn gió nóng. Nổi mừng vui bất thần dâng ngập trái tim thấp thỏm của nàng, cùng lúc với những giọt nước mắt hân hoan nóng hổi. Khoảng cách còn khá xa. Vì không có kính cận nên Cúc không phân biệt rõ khuôn mặt người đàn ông. Người quân nhân xô giạt cuộn kẽm gai bước tới, chuẩn bị băng qua xa lộ. Hai chiếc xe đồ nổi đuôi nhau trờ tới ánh khuất. Người quân nhân băng qua đường, nét mặt trầm tĩnh, chiếc cầm vuông bành ra giữa hai bông mai trên cổ áo. Tới gần, rồi gần hơn nữa. Cúc nhận ra bông mai trên cổ áo người đàn ông màu vàng, chứ không phải màu bạc. Người sĩ quan không phải là Chinh! Tim Cúc chùng lại, rồi đập lên bắn loạn. Người thiếu

úy mặc đồ dã chiến bước ra tới gần trước mặt Cúc, dờ nón sắt ra nghiêng mình chào nàng:

- Chào cô. Thưa có phải là cô Cúc đây không ạ?

Chàng cất tiếng hỏi, giọng Bắc Hà Nội lễ phép. Cúc cúi đầu chào đáp lễ chàng:

- Dạ thưa vâng Tôi là Cúc, thế còn ông...

Người sĩ quan đưa ngón tay trở lên miệng túi áo có in chữ đen lớn:

- Thưa cô tôi là Trung, Thiếu úy Trung.

Cúc tò mò:

- Làm thế nào mà thiếu úy biết được tôi là Cúc?

- Thưa cô đó là do Thiếu tá Chinh nói lại. Sáng nay trước khi xuất trận Thiếu tá có dặn dò tôi buộc chiếc khăn xanh này trên vai và ra đây gặp cô.

Cúc bồn chồn:

- Thiếu tá có dặn thêm gì nữa không ạ?

- Thưa có. Thiếu tá căn dặn tôi là nếu sau sáu giờ chiều mà Thiếu tá hành quân chưa trở về đơn vị thì tôi ra quán này đây nói lại với cô là cô nên đón xe về Sài Gòn đi, vì ở đây giới nghiêm sớm hơn ở Sài Gòn. Sài Gòn giới nghiêm lúc 12 giờ đêm chứ ở vùng này vào khoảng 7 giờ rưỡi 8 giờ thì dây kẽm gai đã được kéo ra giăng ngang các trục lộ và cầu. (Nhìn đồng hồ) Bây giờ đã ngót sáu giờ rưỡi rồi, tôi thiết nghĩ...

Người sĩ quan vừa đang nói tới giữa chừng thì Cúc òa ra khóc, hai tay bưng mặt khiến người đối diện bối rối.

Người sĩ quan nghiêng người tới trước chào giả biệt nàng, đưa nón sắt đội trở lại rồi vội vàng quay gót băng qua xa lộ. Chờ cho Thiếu úy Trung khuất dạng, Cúc quay trở vô quán gieo mình ngồi trở lại chiếc ghế cũ, nước mắt hàng hàng. Nàng ôm lấy mặt mình khóc nức nở. Sáu Cụt linh tính chuyện không vui, nhưng không dám vặn hỏi, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn Cúc e ngại.

"... Dấu đạn thù còn in vách hoa gầy, giấu che kín yêu thương từ đây. Liễu thường khi thương nhớ rơi đầy, xác hoa hồng thắm trên đường xưa..." Bản nhạc đã dứt. Và hy vọng gặp lại người tình hôm nay cũng tan biến theo bụi đỏ bên kia đường. Viễn tượng đen tối bùng nổ

trong trí Cúc. Và hình ảnh của Hiệp nằm bất tỉnh nhân sự trên băng ca, máu đỏ loang đầy ngực áo. Cúc nức nẻ tủi thân, và bật khóc sướt mướt. Ôi! Nàng yêu Chinh biết chừng nào! Cúc chạnh nhớ lại lần nàng và Chinh cùng tắm chung trong bồn lớn, Chinh giỡn hớt với thân thể nàng, Cúc loay hoay gỡ tay chàng. Chinh nói:

- Khi ân ái, Cúc hãy xem như đó có thể là lần cuối chúng mình làm tình với nhau. Biết đâu! Có như vậy Cúc mới tha thiết với giây phút âu yếm và sống hết mình cho giây phút tự tình đó. Sẽ chết như sao rơi vào bất tận, sẽ yêu như giọt nước hân hoan...

Cúc bây giờ mới càng thấm thía lời chàng nói. Biết đâu giờ này Chinh đã bị trúng đạn thù hay dẫm lên mìn bẫy? Chinh còn sống sót hay đang oằn oại hấp hối, và đã trút hơi thở cuối cùng mà không giáp mặt nàng trong giây phút lâm chung? Một chiếc xe đồ xả hết tốc độ vụt qua trước quán. Sáu Cụt lên tiếng:

- Chuyển xe chót về Sài Gòn mới vừa chạy ngang qua rồi đó cô.

Cúc chống hai khuỷu tay lên bàn, mặt úp vào lòng tay "*khi người yêu tôi khóc trời cũng giăng sấu... khi người yêu tôi khóc thành phố buồn thiu...*" Nàng ngồi bất động, trong đầu đầy áp hình ảnh và giọng nói Chinh, tưởng chừng như đang thì thầm bên tai nàng. Cúc hết còn biết mình nghĩ ngợi gì nữa. Hoàng hôn chập choạng tiếp tục xô lấn dần chiều tà hiu quạnh. Chợt ba tiếng súng chát chúa vang dội lên thật gần. Cúc thẩn thờ đứng dậy bước ra cửa quán mong ngóng.

Trên đầu cầu, người lính gác vừa bắn ba phát súng chỉ thiên báo hiệu giờ giới nghiêm. Người lính bận bộ đồ đen bèo nhèo uể oải lôi các vòng kẽm gai rỉ sét chắn ngang hai bên thành cầu.

Hoàng hôn dần tím.

KIỆT TẤN

Lời ca trong bài này trích từ Vết Đạn Thù, Khi người yêu tôi khóc. Thơ của Thanh Tâm Tuyền và Trần Dạ Từ.

1/2010

<http://www.hopluu.net/>